

מסורת הש"ס

(א) לקמן מה. ב"ק פט:
עלה לו: כבודו נכ: מ.
(ב) לעיל כ: ודע:
(ג) פסחים פט. ודרש לו:
(ד) יומא מט: פסחים (ס):
(ה) (ע"י פסחים פט.
דרש לו (א). (לקמן פט).
חולק ד. ב"ק פט: פסח:
כג: דמאי פ"ו מ"ד יומא
ה: ערובין לו: מעילה כ:
ותוספתא דמאי פ"א:
(ו) (דברסו הו). (ח) (שמות
יב). (ט) (ש"ב י"ח).
(י) (לפסטי הגז' רב רב
יאהוד אהר' אהר' רב

מוסף רש"י

האיתם ומוחזרין שחלקם
זה לזה ביבול. ולא
למחרת סוחר דנכר
על מלך המעטל על
אחד, ויבטל על קמח
לדוד, ויבטל למחרת
מלך על זה וזה דאי
עליו והשוליו וזה דאי
מקח ומחרין ומלפנין
ביבול (ב"ב 30) וביני
עצמיהו (ו) ומחרין ומוכרין
(בבב"א 42) על מי
שיעלה מוכח ראשון.
משמע שיש ממהל על
הכל המכסל (ב"ב 35)
ומזהב לא אחי עמה.
ומזהב מכר סביב למחנה,
ומחרין למחנהו ליתכן
משקל וזי' מלך לית
שדה על אחד לית
ראשון יסביב על ראש
למחו שמה על זה
לדוד (ב"ב 35)
ומכין, על הספה מי
ורחל למעט, ומכר מי
ממנו מי שרצה למכר
על שפסח (י"ח ע"ה)
הכל למעט עליו יתנה
ורחל למכר עליו ממנו,
שכר ממנו עליו, מוכר
(ב"ב 35) הלוהק (ו)
מבין הבורחים. ונכר
סבב בין כפחותה
מחפסלה (נדר"ה)
קדש שמי שיש ואלו
מה למחור בשבט ואלו
על הכפרים (ב"ב 35)
אלו חנו מלך סוחר
לכפרים (נדר"ה) וחרתה
ומכר (נדר"ה) וסבב
סוסיס לא מפרשי חרתה
(נדר"ה) ולמכרין חרתה
דמוסיס מדי חרתה
מקדמי על לנין ואלו
על הכפרים (ו) וחרתה
גולה, ואלו כן עשה
מפרשי עשה מלך מדות,
מפרשי עשה למכר
ראשון ונפרשי עשה
מדות ומפרשי חרתה
למכר על עשה (נדר"ה)

כל הגט פרק שלישי גיטין

קטן ואנפיליא. קיליון של בגד לאו חליפה כלל דחש ועל כחובים
בפרשה ואם לא יחפון האיש וגו' :¹⁰ חוץ מן האחרון. דלחומר
אחרת ים ברירה ופסולה לכהונה אבל אינן יכולה אפי' ריח הגט
אין בהם ולא דמו למגורשת מאשה ולא המירה לכל אדם דהיא

להיות מילתא מיהא לשמו ולשמה
נכתב: **פליטא אחרון אינו פוסל.**
דלין דבריה: **לקוחוס בן.** דלין
ביריה דלחיה למשע חלק שטלו זה
היה ראו לחיו והחליפו והיה
לקוחה וחזר ציבול למחילתו
משום מלות וילג והדר שקילה
לדמיעקרא: **דלחומרא.** מחזיר
לחומרא הוא ואי נמי הוה מספקא
היה חיל לחומרא אבל אינו פוסל
קולא הוא ואי לאו דפשיטא דלין
ביריה לאו חיל לקולא: **אי נמי**
פחילא. כס שמתחילה היטה
בגלל חלוקה לאיש אחד כך יחזור
ציבול לאיש אחד ושעמא לאו משום
דלין ביריה הוא: **לאיוו שפלא בפסח**
פסחילא. אי הגט לשם ושמוחיה היטה
יש שין: **פס.** יש ביריה לאו אין
ביריה: **על מי שיעלה מכס.** יהא
נמנה עליו ואי מקנה לו חלקו בשעת
שחיטה: **כיון שנכנס ראשון.** לאחר
שחיטתו ראשו ורובו: **וכה בחלוק.**
דמחזירין יש ביריה דמשעת שחיטה
היה זה ראוי לך ושעת פסח זה
עליו ומזה את אחיו עמו לימות
בבלין ולקמיה מוקדן פסח: **אמר**
רבי יוחנן כרי לורן במות. אביה
המנה את כולן עליו משעת שחיטה
הוא דקאמר על מי שיעלה ראשון
לזריניה חלל כלומר נראה היה
לראשון ולא הודיעה מה כלבו: **שפיר.**
משום הכי מזה את אחיו עמו:
נמנין. הדרת לימות: **ומושבין את**
ידיהן. מי שהיה מזה ורואה
לימשך להמנוע על אחד מושך ידיו
הימנו: **עד שישטע.** אבל לאחר
שחיטה לא נמנין ולא נמשבין דמבי
ואם ימשע הבית(י) אם ברא להמנע
ולמשך ממנו מהות משה בחיות
שלא שם ימנעו: **אמר נמי הכי.** דלא
נמנין אלא לורן ומיהא כוליה
אמניניה: **ובנים שפליט.** ולא קמני
ונמלא צנות וצות בפסח ובנים לא
וצו: **אמר אביי קבצי מיניה.**
מחמיה ממנה אמר רבי יהודה ורבי
אשעיא קבצי מיניה לחיו שפלא
בפסח מחילה דמלה **(וה)** המנה
בדעת אחרים וקפשיט ליה לחיו
שפלא דהיינו מזה בדעת עצמו
דילמא מזה בדעת עצמו ליה לן
ביריה דמחמיה ברישא גילה בדעתו
שהיה פסח על שמי טעייפס וליכא
למימר הוצרך דמיעקרא דמיה
ללאי אלג ואי שפלא בלחמיה נמר

בדעתיה מעיקרא לאו שאלא: מכין נכופים. קודם
גוריה ואין לו כלי להפריע תרומות ומעשרות בזה והוא תריך
לשמות. ויחסי גירי אמת חשיב להו ואין ארץ ישראל
ונפקתה מקדושתה על ידיה וכן חשדון ועל המעשרות ועל
התרומה ולא נעמי הארץ הכולל מעשרין וכולן מפרשין תרומה
אכל כותים חשדון על הכל ולתוקם מהן תריך לעשר
ודאי: שני לגוין. מתוך מהא: הריני מן תרומה. במוסר:

ומיחל

קמץ ואנפילא פסולות וא
במאי פליגי בקטן
רבה (יבמות דף לו.) דתניא
אומר עשו חליצת בן ט' כג

קצמן ואנפיליא פסולות ואין פסולות חוץ מן האחרון וכן אמר רב אסי כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון וכן אמר רב אסי כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון יור' יוחנן אמר אף אחרון נמי אינו פוסל ואומר רבי יוחנן למעמיה דא"ר אסי א"ר יוחנן ¹⁶האחיין שחלקו לקוחות ואתמר מותרין זה לזה ביוכל צריכא דאי איתמר כהא כהא קאמר רבי יוחנן דאין ברירה ממשום דבעינן ¹⁷לה לשמה אבל התם מכר הוא דאמר רחמנא ליהדר ביוכל אבל ירושה ומתנה לא ואי אשמעינן שדה ממשום דלחומרא אי נמי כתחילה אבל הכא אימא לא צריכא: בעא מיניה רב הושעיא מרב יהודה אמר ללבלר כתוב לאיזו שתצא ממכירתה תחילה מהו אמר ליה תניתנה יתר מביבין אמר ללבלר כתוב לאיזו שארצה אנשי הפסול לגרש בו יאלמא אין ברירה אייתיביה האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומוכח את אחיו עמו אמר ליה הושעיא כרי מה ענין פסחים אצל גיטין הא אתמר עלה א"ר יוחנן כדרי לזרזן במצות דיקא נמי דתני כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומוכח את אחיו עמו אי אמרת בשלמא דאמניניהו מעיקרא שפיר אלא אי אמרת דלא אמניניהו לאחר שחיטה מי קמימתו ויהתני ¹⁸נמנין ומושבין ידיהן ממנו עד שישחט ¹⁹תניא נמי הכי מעשה וקדמו בנות לבנים ונמצאו בנות וזריות וכנים שפלים אמר אביי קא בעי מיניה תולה בדעת אחרים וקא פשיט ליה תולה בדעת עצמו ויהדר מותבי ליה תולה בדעת אחרים אמר רבא מאי קושיא דלמא דמאן דאית ליה ברירה לא שנא תולה בדעת עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה ומאן דלית ליה ברירה לא שנא תולה בדעת עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים לית ליה ברירה א"ל רב משרשיא לרבא והא רבי יהודה דתולה בדעת אחרים אית ליה ברירה ותולה בדעת אחרים אית ליה ברירה תולה בדעת עצמו לית ליה ברירה דתניא ²⁰הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הריני תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומחל

מציין כדומים. קודם
המשרות וכן הוא יצא
לנו וזמן ארץ ישראל
ורודין על המעשרות ועל
עין וכולן מפרשין חרומה
וקח מהן מן המעשר
עשרה שנים. חרומה:

ומיחל מפרישין כלל דלא קפדי אלא
ובעים דהא עמי הארץ נמי לא נחשדו על הגזל ונת
נחתיב ליתן לכהן וללוי ועוד סומכין כותים אהא דדרי

כה.

פוסקות. וא"ת שמואל וצני מערבא פלוגתא דר"מ ורבנן בקוף האשה וביאת בן ט' כמאמר בגדול ור"מ בגדול אבל לרבנן ביאה אין חליצה לא ויפסקה מלכות חליצה (שם דף קה:)

[illegible]

מעיקרא שפיר. מימה דגנדרים
משמע דלחיי בלא אמנינכו דש
לבים אבות לאו דלורייתא ואין
צווי מיני דקאמר צפ"ל אין חיי
(גנדרים דל. ה.) אי ארמס שה לבית
אבות דלורייתא אבישרא קאי ומוכח
לכון ואלא למא ארמס לרסן אבויון
לארן בנאנוס וי"ל דסוגיא דהכא
איירי אי ארמקס אש לבית אבות
דלורייתא: והדר מותבי ציה תולא
ברעת אחרים. על זה איננו תמיה
דשקרי מנטיב למאי דפשוט ליה:
הלוקח יין מביין הכותבים.
בייתא היל דכמנא

דפ"ו דרמאי (מ"ד) לא תני אלא
ומילתא דר"מ לחודה ואש"נ דר"מ גזר
אע"פ איין צפ"ק דחולין (דף וי.)
ועל גמית קודם גזירה ורבי יוחי
ורבי שמעון קפ"ע דצבירא ליה
בזמנחות פסקי ר' ישמעאל (דף סו.)
דתיבת גרי אריות הן לאחר מורמין
משל כיוון כוכבים על של
כוכבים מ"מ עובדי שפורשים מע"ו
ייתר משאר עובדי כוכבים ומחזיקין
בתורה כשנכתב וגם אליהם אינם
עובדים כמנ שחיו עושים בתי
לחטון להם כשגזרו על יין של עובדי
כוכבים לא גזרו על של כוכבים
לאע"פ שגזרו על פיהם על יינם לא
גזרו אי נמי הלא כמטבר י"ט:
עשירה מעשר ראשון ב' ו' אלו
דוקא עשרה וטעם

גדולה פשו לה מאה נבי תמי
תחמטעט משום תרומה גדולה כיון
הכרי: שצ"ג צו"ג שאני עתיד
מאה גדולה לא מפרשי דלף ע"ג
דף קמ: אמר האי כותבי שפורי
בצורייא מחבר זאירי ה"מ
עשר ראשון מפרשין אבל למכור אין
עור אצ"ג דאין חסודין על גזל לא
על המעשר ועוד דכל זמן שלא
בצ"מ (דף פח:) ואכלת ולא מוכר:
ומשל

עין משפט
נר מצוה

ח א מ" פ"ג מהלכות
גירושין ה"א ז ב ד
ופ"י שם ה"א סמג עשין
נא ולאין קבא טור ש"ע
אה"ע פ"ק סעיף ג:
מ ב מ" ס"ח מהלכות
שטתה ויזול ה"א כ:
ג מ" פ"ג מהלכות
גירושין ה"א ט ע"ש
אה"ע פ"ק קל"א סעי' ד:
מ" ד מ" פ"ג מהלכות
קרנן סמג ה"א יד:

לעזי רש"י

קלצוין, געלי בוד,

תוספות רי"ד

[illegible]